

GOIGS A UNA SOMERA QUE ÉS FAMOSA EN UN LLOGARRET DE MALLORCA¹

GOIGS A UNA SOMERA QUE ÉS FAMOSA EN UN LLOGARRET DE MALLORCA

Puix que sou tota encisera
i ens teniu els tots tocats.
No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Sou la riquesa mateixa
i en vós no hi ha punt d'engany,
no obriu els mortos per queixa
ni el cap movèu per afany.
L'únic goig que us adalera
és trotar als camins pujats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Paciència don't sola
anèu tirant del càrrec,
si esteu trista us aconsola
el record del llogarret
qui pietós us venera
amb els ulls humitejats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Per avivar-vos la passa
no us cal teneç ni bestó,
amb un carri en teniu massa
per a aprendre la llicó
i pujar per la dreuera
i baixar pels espadats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Sou petita i graciosa,
sou morèna i elegant,
la cua brandeu, pomposa,
i feu via repassant
vostre història cridanera
que omple aquests tranquils poblats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Tota l'extensa encontrada
us coneix i us diu de Tu,

Lletra de Ramon Muntanyola, i Llotac.

de tothom sou invocada,
bèstia insigne del comú
exemplar d'aquell qui espera
viure sense penalitats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Sou l'empar de qui us aclama,
sou la glòria dels veïns,
el cor nostre se'ns inflama,
i sentim l'anhel a dins
d'estimar-vos sens frontera
oh Patrona dels exiliats!

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Ens complau vostra assistència
i us voldríem allà on los.
No ens deixeu en la inclemència
de sentir-nos lluny de vós.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Que no us tempï la fal·lera
d'exhibir-vos pels mercats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Mes si això exigeix la vida,
veneu-vos a qualsevol
que per fer-vos beneïda
romandrem sense consol,
amb tristesa ploranera
i amb sanglots inacabats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Escolteu, bèstia beatal
l'humil prec que us adrecem
protegiu paus i sabata
dels devots que us estimem
i us vindríem al darrera
com a folls enamorats.

No vulgueu, galant Somera!
que a anar a peu siguem damnats.

Melodia popular

¹ En homenatge a la "Palometa" de cal Cisteró, la somereta de la Passió i que durant més de vint anys va acompanyar-nos a la festa.